

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๕๒๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

เป็นปีที่ ๓๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๐ ทวิ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔

“มาตรา ๓๐ ทวิ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้รับหรือ
มีสิทธิในบำนาญปกติ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ
หากประสงค์จะให้ต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วน
ท้องถิ่นกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการสำหรับ
คำนวณบำเหน็จบำนาญ ก็ให้มีสิทธิกระทำได้โดยการเลิกรับ
บำนาญในขณะที่เข้ารับราชการใหม่

การเลิกรับบำนาญตามวรรคหนึ่ง จะต้องบอกเลิกภายใน
สามสิบวันนับแต่วันที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการ

การบอกเลิกรับบำนาญให้ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็น
หลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเข้ารับราชการเพื่อส่งต่อไปยัง

กระทรวงการคลัง เมื่อกระทรวงการคลังพิจารณาต่อเวลา
ราชการให้แล้ว ให้แจ้งให้เจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่ทราบ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๕ ทวิ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“มาตรา ๓๕ ทวิ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือ
มีสิทธิในบำนาญปกติ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ
โดยไม่ได้บอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณ
บำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่
ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการน้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อน
ออกจากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้า
เงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลง
ในระหว่างที่รับราชการเป็นข้าราชการ จนเงินเดือนใหม่รวมกับ
บำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่า
เงินเดือนเดิมก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการ
ตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับ
จริงในตอนใหม่และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้า
กับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จ
แทนก็ได้

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคหนึ่งนั้น ถ้าบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิม แต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการประเภทที่เข้ารับราชการใหม่ ก็ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการตามประเภทที่เข้ารับราชการนั้น

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเข้ารับราชการเป็นข้าราชการแล้ว ให้เจ้าสังกัดซึ่งข้าราชการผู้นั้นเข้ารับราชการแจ้งอัตราเงินเดือนที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับให้เจ้าสังกัดซึ่งข้าราชการผู้นั้นรับบำนาญอยู่เดิมทราบ วิธีเดียวกันนี้ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนของข้าราชการผู้นั้นในภายหลังทุกครั้งด้วย”

มาตรา ๕ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ สำหรับผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการก่อนวันที่พระราชบัญญัติฯ ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติ

นี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และ
ในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญ
และเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่เข้ารับ
ราชการเป็นข้าราชการให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

มาตรา ๖ บทบัญญัติมาตรา ๓๕ ทวิ ไม่กระทบกระเทือน
สิทธิของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญ
ปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ซึ่งภายหลังได้เข้ารับราชการเป็นข้าราชการ ก่อนวันที่พระราช-
บัญญัตินี้ใช้บังคับ และข้าราชการผู้นั้นไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิก
รับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ
ตามมาตรา ๕

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เกี่ยวกับการให้ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับกรณีการกลับเข้ารับราชการใหม่ได้ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ มีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น